

Avontuur Verhale

Die Onwillige Draak

Deur Kenneth Grahame

VOETAFDRUKKE in die sneeu was onfeilbare uitlokkers van sentiment vandat die sneeu eers 'n wit wonder in hierdie vaalkleurige wêreld van ons was. In 'n poësieboek wat deur 'n tante aan een van ons aangebied was, was daar 'n gedig deur ene Wordsworth, waarin dit sterk uitgestaan het - met 'n prentjie net vir hulself - maar ons het nie baie hoog van die gedig of van die sentiment gedink nie.

Voetspore in die sand was nou 'n heel ander saak, en ons het
Crusoe se gesindheid baie makliker as Wordsworth s'n begryp.
Opwinding en misterie, nuuskierigheid en spanning – dit was die
enigste sentiment wat spore, of dit nou in die sand of in die sneeu
is, in ons kon wakker maak.

Ons het vroeg daardie wintersoggend wakker geword, eers verbaas oor die bykomende lig wat die kamer gevul het. Toe die waarheid uiteindelik ten volle tot ons deurgedring het, en ons geweet het dat sneeubalgevegte nie meer net 'n weemoedige droom was nie, maar 'n vaste sekerheid wat buite op ons gewag het, dit was 'n blote dom stryd vir die nodige klere, en die veters van stewels vas maak het na 'n lomp uitvindsel gelyk, en die knoop van jasse 'n buitensporige vervelige vorm van vas maak, met al daardie sneeu wat by ons eie deur tot niet gaan.

Toe etenstyd aan gebreek, moes ons aan ons nekke ingesleep word. Die kort wapenstilstand was verby, en die geveg het weer hervat ...

Maar ek en Charlotte was, 'n bietjie moeg vir wedstryde en die missiele wat sidderend binne in 'n mens se klere afgeloop het, en ons het die vertrapte slagveld van die grasperk verlaat en die leë suiwer ruimtes van die wit wêreld wat daarbuite lê, gaan verken. Dit het aan elke kant van ons uitgestrek, hierdie geheimsinnige sagte kleed waaronder ons bekende wêreld hom so skielik versteek het. Dowwe afdrukke het gewys waar 'n voël afgekom het, maar van ander verkeer was daar byna geen teken nie; wat hierdie vreemde spore juis meer raaiselagtig gemaak het.

Ons het hulle eerste by die hoek van die struikgewas raakgeloop, en lank oor hulle besin. Ervare wildvangers wat ons geweet het ons is, was dit irriterend om skielik gelei te word deur 'n dier wat ons nie dadelik kon identifiseer nie.

"Weet jy nie?" het Charlotte met veragting gesê. "Ek het gedink jy ken al die gediertes wat daar ooit was."

Dit het my op my moed geplaas, en ek het haastig 'n string diere name wat beide die arktiese en die tropiese sones behels, afgerammel, maar sonder veel werklike selfvertroue.

"Nee," het Charlotte na oorweging gesê; "dit is nie een van daardie nie. Lyk soos 'n een of ander reptiel. Het jy gesê dit is 'n iguanodon? Dit kan dalk dit wees. Maar dit is nie Brits nie, en ons wil 'n regte Britse dier hê. Ek dink dit is 'n draak!"

"Dis nie half groot genoeg nie," het ek beswaar gemaak.

"Wel, alle drake moet klein wees om mee te begin," het Charlotte gesê: "soos alles anders. Miskien is dit 'n klein draak wat verdwaal het. Dit sal nogals lekker wees om 'n klein draak te hê. Hy kan dalk krap en spoeg, maar hy kan eintlik niks doen nie. Kom ons spoor hom op!"

Ons het dus die wye sneeu bedekte wêreld ingegaan, ons harte groot van verwagting, - selfvoldaan vol vertroue dat ons deur 'n paar vlekkerige spore in die sneeu op 'n redelike manier 'n half volgroeide eksemplaar van 'n fabelagtige dier kon vang.

Ons het die monster oor die pad gehardloop en langs die heining van die volgende veld, en toe vat hy die pad soos enige mak beskaafde belastingbetaler. Hier het sy spore ineen gesmelt geraak en verlore geraak tussen meer gewone voetspore, maar verbeelding en 'n vaste idee sal baie doen, en ons was seker ons het geweet watse rigting die draak natuurlik sou neem.

Die spore het ook met tussenpouses weer verskyn - ten minste het Charlotte volgehou dat hulle het, en aangesien dit haar draak was, het ek die taak aan haar oorgelaat en vreedsaam voortgedraf, met die gevoel dat dit in elk geval 'n ekspedisie was en iets sou seker daaruit kom.

Charlotte het my oor nog 'n veld of twee geneem, en deur 'n bos, en in 'n vars pad; en ek het begin voel dis seker net haar verwarde trots wat haar laat voorgee het om draakspore te sien in plaas daarvan om te sê dat sy heeltemal skuldig was, soos 'n redelike mens.

Uiteindelik het sy my opgewonde deur 'n gaping in 'n heining van 'n ooglopend private karakter gesleep; die verlate, oop wêreld van veld en heining het verdwyn, en ons het onself in 'n tuin bevind, goed versorg, afgesonder, mees ondraaklik in voorkoms.

Toe ek binne was, het ek geweet waar ons was. Dit was die tuin van my vriend die sirkusman, al het ek dit nog nooit tevore deur 'n wettelose gaping van hierdie onbekende kant af benader nie.

En hier was die sirkusman self, besig om rustig 'n pyp te rook terwyl hy op en af met die stappies wandel. Ek het na hom gestap en hom beleefd gevra of hy onlangs 'n dier gesien het.

"Mag ek navraag doen," het hy met alle beleefdheid gesê, "na watter spesifieke dier soek jy dalk?"

"Dit is 'n reptielerige soort dier," het ek verduidelik. "Charlotte sê dis 'n draak, maar sy weet nie regtig veel van diere nie."

Die sirkusman het stadig rond om hom gekyk. "Ek dink nie," het hy gesê, "dat ek onlangs 'n draak in hierdie dele gesien het nie. Maar as ek een teëkom, sal ek weet dit behoort aan julle, en ek sal laat iemand hom dadelik na jou toe neem."

"Baie dankie," het Charlotte gesê, "maar moenie jou daaroor bekommer nie, asseblief, want dit is tog nie 'n draak nie. Ek het gedink ek sien sy klein voetspore in die sneeu, en ons het hulle opgevolg, en dit het gelyk of dit reg hier in lei, maar miskien is dit alles 'n fout, maar dankie in elk geval."

"Ag, dit is geen moeite nie," het die sirkusman vrolik gesê. "Ek behoort maar te bly te wees. Maar natuurlik, soos jy sê, dit kan 'n fout wees. En dit word donker, en dit lyk asof hy huidig weggekom het, wat ook al dit was.

Jy beter inkom en 'n bietjie tee kom drink. Ek is nogal alleen, en ons sal 'n brullende vuur maak, en ek het die grootste Boek van Diere wat jy nog ooit gesien het. Dit het elke dier in die wêreld, en almal is ingekleur; en ons sal jou dier daarin probeer vind!"

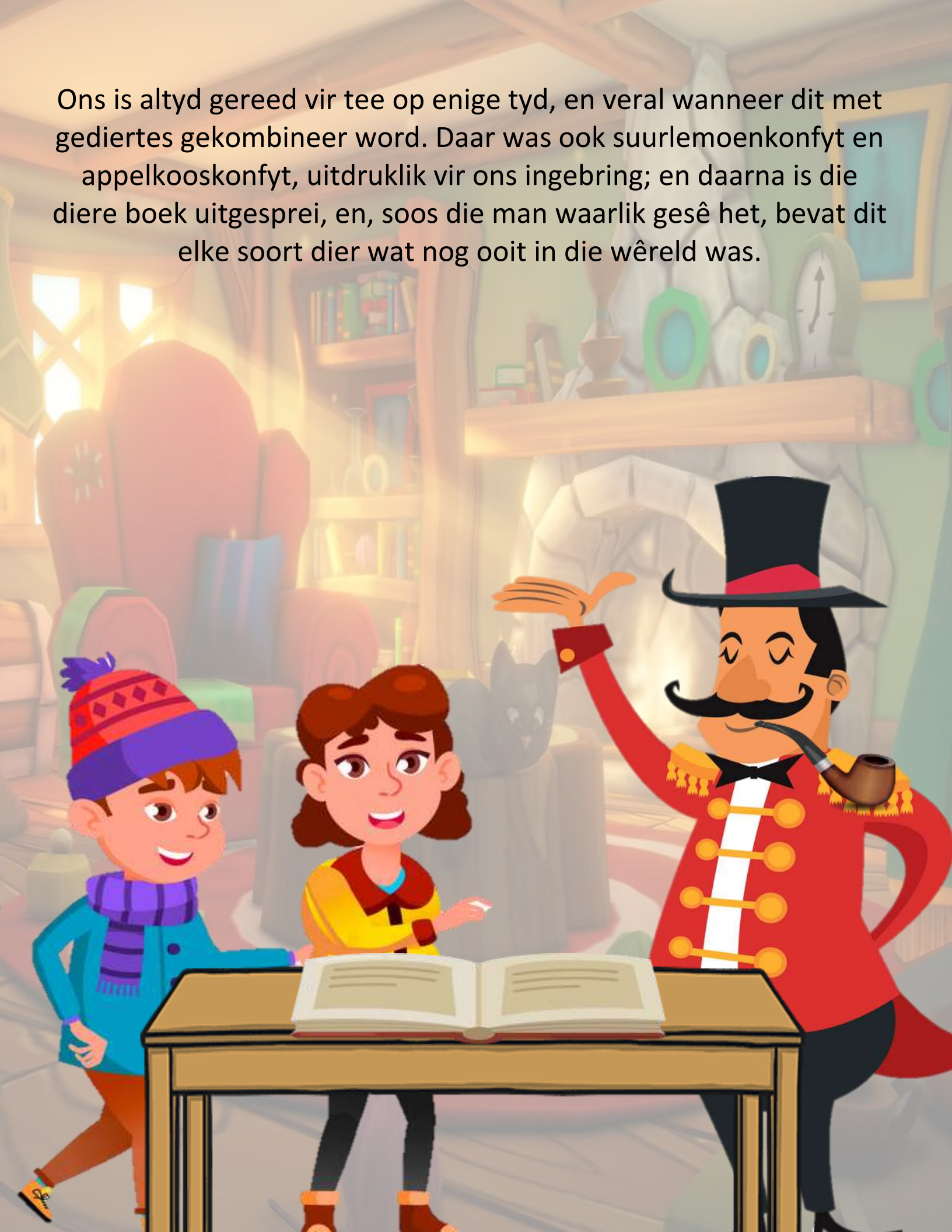

Met die slag van ses uur het die verstandiger Charlotte aan my gestamp, en ons het onself met 'n poging van Diereland herroep, en teësinnig opgestaan om te gaan.

"Kom, ek stap saam met julle," het die sirkusman gesê. "Ek wil nog 'n pyp hê, en 'n stap sal my goed doen. Julle hoef nie met my te praat tensy julle wil nie."

Ons is altyd gereed vir tee op enige tyd, en veral wanneer dit met gediertes gekombineer word. Daar was ook suurlemoenkonfyt en appelkooskonfyt, uitdruklik vir ons ingebring; en daarna is die diere boek uitgesprei, en, soos die man waarlik gesê het, bevat dit elke soort dier wat nog ooit in die wêreld was.

Ons gemoed het weer tot hul gewone vlak gestyg. Die pad het so lank gelyk, die buite wêreld so donker en angswekkend, na die helder warm kamer en die hoogkleurige diereboek. Maar 'n wandeling saam met 'n regte Man - wel, dit was 'n bederf op sigself!

Ons vertrek flink, met die Man in die middel. Ek het opgekyk na hom en gewonder of ek ooit sou leef om so 'n groot pyp te rook met daardie onverskillige soort majesteit! Maar Charlotte, wie se jong verstand nie ingestel was op tabak as 'n moontlike doelwit nie, het haar van die ander kant af laat hoor.

"Nou, dan," het sy gesê, "vertel vir ons 'n storie, asseblief, sal jy nie?"

Die Man sug swaar en kyk om hom heen. "Ek het dit geweet," het hy gekreun. "Ek het geweet ek gaan 'n storie moet vertel. Ag, hoekom het ek my aangename vuurmaakplek verlaat? Wel, ek sal jou 'n storie vertel. Laat my net 'n oomblik dink."

So hy het 'n oomblik gedink, en toe vertel hy vir ons hierdie storie.

Lank, Lank Gelede

...dit was dalk honderde jare gelede - in 'n kothuis halfpad tussen hierdie dorpie en anderkant die skouer van die Downs, daar bo het 'n skaapwagter saam met sy vrou en hul seuntjie gewoon.

Nou die herder het sy dae – en op sekere tye van die jaar as ook sy nagte – op die wye oseaan-boesem van die Downs deurgebring, met net die son en die sterre en die skape vir geselskap, en die vriendelike babbelende wêreld van mans en vroue ver buite sig en gehoor.

Maar sy seuntjie, toe hy nie sy pa gehelp het nie, en dikwels toe hy gesond was, het hy baie van sy tyd begrawe in groot skryfboeke wat hy geleen het van die vriendelike middelklas en belangstellende predikante van die land rondom hom.

En sy ouers was baie lief vir hom, en nogal baie trots op hom, al het hulle nie in sy gehoor laat vaar nie, daarom is hy oorgelaat om sy eie gang te gaan en soveel te lees as wat hy wou; en in plaas daarvan om gereeld 'n boei aan die kant van die kop te kry, soos dit heel moontlik met hom kon gebeur het, is hy min of meer as 'n gelyke behandel deur sy ouers, wat verstandig gedink het dit was 'n baie billike arbeidsverdeling wat hulle moes die praktiese kennis verskaf, en hy moes uit die boek leer.

Hulle het geweet dat om uit 'n boek te leer dikwels op 'n knippie nuttig was, ten spyte van wat hul bure gesê het.

Waarin die Seun hoofsaaklik gesukkel het, was natuurgeskiedenis en sprokies, en hy het hulle net gevat soos hulle gekom het, op 'n toebroodjie-agtige manier, sonder om enige onderskeid te maak; en eintlik het sy lees slag vir 'n mens nogal sinvol gelyk.

Een aand het die skaapwagter, wat vir 'n paar nagte versteurd en behep was, en uit sy gewone verstandelike balans was, het hy bewend by die huis aan gekom, en, terwyl hy by die tafel staan waar sy vrou en seun vreedsaam saam gewerk het, en sy met haar naat, het hy in die opvolg van die avonture van die Reus met geen hart in sy liggaam, uitgeroep met baie agitasie:

" Dit hang alles van my af, Maria! Nooit weer kan ek opgaan na hulle daar by die Downs, was dit ooit so!"

"Jy moet dit nie so vat nie," het sy vrou gesê, wat 'n baie verstandige vrou was, "maar vertel ons eers alles daarvan, wat dit ook al is wat jou hierdie opskudding gegee het, en dan kan ek en jy en die seun hier, tussen ons behoort ons tot die pint daarvan te kan kom!"

"Dit het 'n paar nagte gelede begin," het die herder gesê. "Jy weet daardie grot daar bo - ek het nooit daarvan gehou nie, en die skape het ook nooit daarvan gehou nie, en wanneer skape nie van iets hou nie, is daar oor die algemeen een of ander rede daarvoor. Wel, vir 'n geruime tyd kom daar dowwe geluide uit daardie grot — geluide soos swaar versugtinge, met 'n geknor daarin gemeng; en soms 'n gesnork, daar ver onder - regte gesnorkery, maar op een of ander manier nie eerlike gesnork nie, nie soos ek en jy in die aande nie, jy weet!"

"Ek weet," het die Seun stilweg op gemerk.

"Natuurlik was ek vreeslik bang," het die skaapwagter voortgegaan;
"maar ek kon op een of ander manier nie weg gebly het nie. So
hierdie einste aand, voor ek afgekom het, het ek rustig by die grot
'n rondte gemaak. En daar—O En! daar het ek hom uiteindelik
gesien, so duidelik soos wat ek vir jou sien!"

"Wie het jy gesien?" het sy vrou gevra en het begin om deel te hê
in haar man se senuweeagtige angs.

"Hoekom hy, ek sê vir jou!" het die herder gesê. "Hy was halfpad uit die grot, en het gelyk of hy die koelte van die aand op 'n poëtiese manier geniet het.

Hy was so groot soos vier perdekare, en heeltemal bedek met blink skubbe—hy het diepgroen skubbe aan die bokant van hom gehad, wat afskadu tot 'n sagte soort ligbruin onder. Terwyl hy asemgehaal het, was daar daardie soort flikkering oor sy neusgate wat jy oor ons kryt paaie sien op 'n bakende windstil dag in die somer.

Hy het stil gesit, en ek moet sê hy het oor dinge gemediteer. O, ja, 'n vreedsame soort dier snaaks genoeg, en geen opjaag of aangaan of enigiets van die soort, behalwe wat heeltemal reg en behoorlik was. Ek erken dit alles.

En tog, wat staan ek te doen? Skubbe, jy weet, en kloue, en 'n stert vir seker, al het ek nie daardie einde van hom gesien nie - ek is nie gewoond aan hulle nie, en ek hou nie van hulle nie, en dit is 'n feit!"

Die Seun, wat blykbaar tydens sy pa se voordrag in sy boek versink was, het nou gegaap, sy hande agter sy kop gevou en slaperig gesê:

"Dit is reg, pa. Moenie bekommerd wees nie. Dit is net 'n draak."

"Net 'n draak?" het sy pa uit geroep. "Wat bedoel jy, jy sit net daar, en jou drake? Net 'n draak inderdaad! En wat weet jy daarvan?"

"Want dit is, en 'want ek weet nie,' het die Seun stilweg geantwoord. "Kyk hier, pa, jy weet elkeen van ons het ons lyn. Jy weet van skape, en weer, en dinge; Ek weet van drake. Ek het altyd gesê, weet pa, daardie grot daar bo was 'n draakgrot.

Ek het altyd gesê dit moes een of ander tyd aan 'n draak behoort het, en behoort nou aan 'n draak te behoort, as reëls vir enigiets tel. Wel, nou sê pa vir my dat daar wel 'n draak daar in is, en so dis in orde. Ek is nie half so verbaas as toe pa vir my gesê het dat daar 'n draak is nie. Reëls kom altyd reg as jy stil wag.

Nou, asseblief, laat dit alles net aan my oor. En ek sal môreoggend opstap — nee, in die oggend kan ek nie, ek het 'n hele hoop dinge om te doen — wel, miskien in die aand, as ek redelik vry is, sal ek op gaan en met hom praat, en pa sal vind dit sal in orde wees. Net asseblief, moet pa nie soontoe gaan oor bekommernisse sonder my nie. Pa verstaan hulle nie eers 'n bietjie nie, en hulle is baie sensitief, pa weet! "

"Hy is heeltemal reg, pa," sê die verstandige ma. "Soos hy sê, drake is sy lyn en nie ons s'n nie. Hy is wonderlik om te weet van die diere boek, soos elkeen dit toelaat.

En om die waarheid te sê, ek is glad nie gelukkig in my eie gedagtes as ek dink aan daardie arme dier wat alleen daar bo lê, sonder 'n bietjie warm aandete of iemand om nuus mee te deel nie; en miskien sal ons iets vir hom kan doen; en as hy nie heeltemal respekvol is nie, sal ons seun dit vinnig genoeg uitvind.

Daar is 'n aangename soort manier met hom, want almal vertel vir hom alles."

Die volgende dag, nadat hy sy tee gedrink het, het die seun teen die krytagtig paadjie opgestap wat na die kruin van die Downs gelei het; en daar het hy sekerlik die draak gekry wat lui op die veld voor sy grot gesit het. Die uitsig vanaf daardie punt was 'n manjifieke een. Regs en links, die kaal en wilgeragtige ligas van Downs; voor, die vallei, met die saamgeboude woonhuise, die gestruktureerde wit paaie wat deur boorde en goed bewerkte oppervlakte loop, en, ver weg, 'n aanduiding van ou grys stede op die horison.

'n Koel windjie het oor die oppervlak van die gras gespeel en die silwer skouer van die groot maan het ver bo die jenewerbome vertoon. Geen wonder dat die draak in 'n vreedsame en tevrede bui gelyk het nie; inderdaad, toe die Seun nader gekom het, kon hy die dier met 'n gelukkige reëlmaat hoor spin. "Wel, ons lewe en leer!" hy het vir homself gesê: "Nie een van my boeke het ooit vir my gesê dat drake spin nie!"

"Hallo, draak!" het die Seun gesê, toe hy tot by hom gekom het.

Toe die draak die naderende voetstappe hoor, het hy 'n hoflike poging aangewend om op te staan. Maar toe hy sien dit is 'n Seuntjie, het hy sy wenkbroue streng gemaak.

"Nou, moet my nie slaan nie," het hy gesê; "of klippe gooi, of water spuit, of enigiets nie. Ek sal nie daarvoor staan nie, dit sê ek nou vir jou!"

"Nee, nee, moenie in 'n slegte bui weggaan nie," het die draak haastig gesê, "die feit is, - ek is so gelukkig hier bo soos wat die dag wat lank is; nooit sonder 'n beroep nie, liewe kêrel, nooit sonder 'n beroep nie! En tog, tussen ons, soms is dit 'n bietjie vaal."

"Gaan jy lank hier bly?" het die seun beleefd gevra.

"Ek gaan jou nie slaan nie," het die Seun moeg gesê, "en moenie, om hemelsnaam, aanhou sê: 'Moenie dat ek so baie daarvan hoor nie, en dit is so eentonig, en dit maak my moeg'. Ek het eenvoudig ingeloer om jou te kom vra hoe dit met jou gaan en al daardie soort dinge; maar as ek in die pad is kan ek maklik hier weg gaan. Ek het baie vriende, en niemand kan sê ek is in 'n gewoonte om myself in te stoot waar ek nie welkom is nie!"

"Ek kan tans nie sê nie," het die draak geantwoord. "Dit lyk soos 'n lekker plek - maar ek is maar net vir 'n kort rukkie hier, en 'n mens moet rondkyk en nadink en oorweeg voordat jy vestiging oorweeg.

Dit is nogal 'n ernstige ding, om rustig te raak. Buitendien — nou gaan ek jou iets vertel! Jy sou dit nooit raai as jy dit ooit so probeer het nie! — die feit is, ek is so 'n ellendige, lui, bedelaar!"

"Jy verbaas my," het die Seun beskaafd gesê.

"Dit is die ryne waarheid," het die draak voortgegaan, klaarblyklik verheug om uiteindelik 'n luisteraar te vind: "en ek dink dit is regtig hoe ek hier gekom het. Jy sien al die ander kêrels was so aktief en ernstig en al die soort van dinge—altyd besig om te woel, en skermutseling, en skuur op die woestynsand, en wandel die rand van die see, en jaag ridders oor die hele plek, en om meisies te verslind, en so gaan dit oor die algemeen aan - terwyl ek daarvan gehou het om gereeld my maaltje te kry en dan om my rug teen 'n stuk rots te stut en om 'n bietjie weg te sluimer, en dan wakker te word en dink aan dinge wat aangaan en hoe dit net so aangehou het, jy weet!

So toe dit gebeur het, was ek redelik gevang."

"Toe wat gebeur het, asseblief?" het die Seun gevra.

"Dit is presies wat ek nie weet nie," het die draak gesê. "Ek veronderstel die aarde het genies, of homself geskud, of die bodem het uit iets geval. In elk geval daar was 'n skudding en 'n brul en 'n algemene stropery, en ek het myself kilometers ver onder die grond bevind en so styf soos 'n paal. Wel, dankie tog, my begeertes is min, en ek het in elk geval vrede en stilte gehad en is nie altyd gevra om saam te kom en iets te doen nie.

En ek het so 'n aktiewe verstand - altyd besig, dit kan ek jou verseker! Maar die tyd het aangegaan, en daar was 'n sekere eentonigheid oor die lewe, en uiteindelik het ek begin dink dat dit lekker sou wees om my pad boontoe te werk en om te sien wat julle ander kêrels doen.

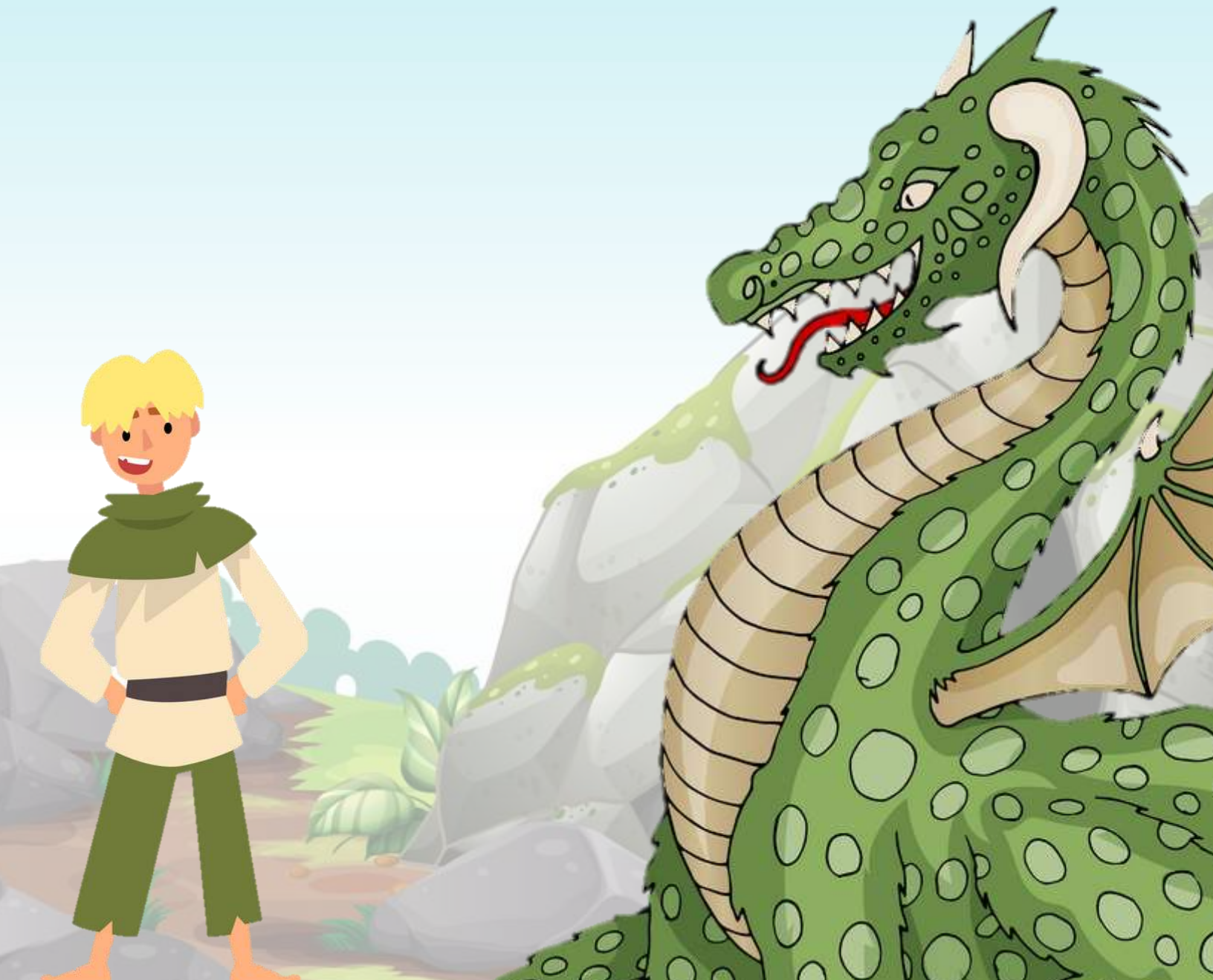
So ek het gekrap en gegrawe, en die kant toe gewerk en daardie kant toe gewerk en uiteindelik het ek deur hierdie grot hier uitgekom. En ek hou van hierdie land, en die uitsig, en die mense - wat ek van hulle gesien het - en oor die algemeen voel lus om myself hier te vestig."

"Waarmee is jou gedagtes altyd besig?" het die Seun gevra. "Dit is wat ek wil weet."

Die draak het effens verkleur en weggekyk. Kort voor lank sê hy skaam: "Het jy al ooit - net vir die pret - probeer om poësie op te maak - verse, jy weet?"

"Natuurlik het ek," het die seun gesê. "Hope daarvan. En sommige van hulle is nogals goed, ek voel versekerd, net daar is niemand hier wat daaroor omgee nie. Ma is baie gaaf, as ek dit vir haar lees, en so is pa ook vir die saak. Maar op een of ander manier lyk hulle nie—"

"Presies," het die draak uit geroep; "presies my eie saak. Dit lyk nie of hulle daarvan hou nie, en jy kan nie met hulle daaroor stry nie. Jy het kultuur, jy het, ek kon dit dadelik van jou sien, en ek wil net graag jou openhartige mening oor 'n paar klein dingetjies kry, wat ek ligtelik een kant toe gestoot het toe ek nog daar onder was. Ek is vreeslik bly ek het jou ontmoet, en ek hoop die ander bure sal ewe aangenaam wees. Daar was net gisteraand 'n baie gawe ou meneer hier bo, maar hy wou blykbaar my nie lastig val nie."

"Dit was my pa," het die seun gesê, "en hy is 'n gawe ou heer, en ek sal jou eendag aan hom voorstel as jy wil."

"Kan julle twee nie môre hierheen kom om iets te eet nie?" het die draak gretig gevra. "Natuurlik, net as julle niks beters het om te doen nie," het hy beleefd by gevoeg.

"Baie dankie," het die Seun gesê, "maar ons gaan nêrens uit sonder my ma nie, en om jou die waarheid te sê, ek is bevrees dat sy jou dalk nie heeltemal sal goedkeur nie. Jy sien daar is geen manier om oor die harde feit te kom dat jy 'n draak is nie, is daar? En as jy praat van vestiging, en die bure, ensovoorts, kan ek nie help om te voel dat jy nie heeltemal jou posisie besef nie. Jy is 'n vyand van die menslike ras, jy sien!"

"Ek het nie 'n vyand in die wêreld nie," het die draak vrolik gesê.
"Te lui om vyande te maak, om mee te begin. En as my poësie vir
ander kêrels lees, is ek altyd gereed om na hulle s'n te luister!"

"O, allawêreld!" het die Seuntjie geroep, "Ek wens jy wil probeer
om die situasie behoorlik te begryp. Wanneer die ander mense van
jou uitvind, sal hulle agter jou aan kom met spiese en swaarde en
allerhande dinge. Jy sal uitgeroei moet word, volgens die manier
hoe hulle daarna kyk! Jy is 'n plaag, en 'n pes, en 'n skadelik
monster!"

"Daar is nie 'n woord van waarheid daarin nie," het die draak gesê en het sy kop plegtig geswaai. "Jou karakter sal die strengste ondersoek dra. En nou, daar is 'n klein klinkdig-ding waaraan ek gewerk het toe jy op die toneel verskyn het—"

"O, as jy nie verstandig sal wees nie," het die Seuntjie uitgeroep, "gaan ek huis toe. Nee, ek kan nie ophou vir 'n klinkdig nie; my ma is besig om tafel te dek. Ek sal jou môre opsoek, een of ander tyd, en probeer om hemelsnaam te besef dat jy 'n pesagtige plaag is, of jy sal jouself in 'n uifers aaklige situasie bevind. Goeie nag!"

Die Seun het dit as 'n maklike saak gevind om die gedagtes van sy ouers op hul gemak te stel oor sy nuwe vriend. Hulle het altyd daardie taak aan hom oorgelaat, en hulle het sy woord sonder 'n murmurering geneem.

Die herder is formeel bekendgestel en baie komplimente en vriendelike navrae is uitgeruil. Sy vrou het egter haar bereidwilligheid uitgespreek om enigiets te doen wat sy kon, - om dinge reg te maak, of die grot reg te stel, of 'n ietsie te kook wanneer die draak oor klein liedjies gepraat het en sy maaltye vergeet het, soos manlike dinge sal doen,—kon nie gebring word om hom formeel erken te word nie. Die feit dat hy 'n draak was en "hulle het nie geweet wie hy was nie" het dit gelyk asof dit alles vir haar getel het.

Sy het egter geen beswaar gemaak daarteen dat haar seuntjie sy aande rustig saam met die draak deur gebring het nie solank hy nege uur by die huis was; en hulle het baie aangename nagte gehad toe hulle op die veld gesit het, terwyl die draak stories vertel het van ou, ou tye, toe drake nogal volop was en die wêreld 'n lewendiger plek was as wat dit nou is, en die lewe was vol opwinding en spronge en verrassings.

Wat die Seun egter gevrees het, het gou gebeur. Die mees beskeie en ingetoë draak in die wêreld, as hy so groot soos vier perdekare is en bedek was met groen skubbe, kan nie heeltemal buite die publieke siening gehou word nie.

En so in die dorp se kroeg, in die aande was die feit dat 'n regte lewende draak in die grot op die Downs gesit en gebroei het natuurlik 'n onderwerp om van te praat. Alhoewel die dorpsbewoners baie bang was, was hulle ook nogal trots. Dit was 'n onderskeiding om 'n draak van jou eie te hê, en dit gevoel soos 'n pluimpie vir die dorp.

Tog, het almal saam gestem dat hierdie soort ding nie toegelaat kan word om voort te gaan nie. Die verskriklike dier moet uitgeroei word, die platteland moet bevry word van hierdie plaag, hierdie verskrikking, hierdie vernietigende plaag.

Die feit dat nie eers 'n hoenderhok die ergste was vir die draak se aankoms nie, was nie toegelaat om iets daarmee te doen te hê nie.

Hy was 'n draak, en hy kon dit nie ontken nie, en as hy nie gekies het om so op te tree nie, was dit sy eie uitkykpunt. Maar ten spyte van baie dapper praatjies is geen held gevind wat bereid was om swaard en spies te neem en die lydende dorpie te bevry en doodlose roem te verwerf nie; en elke aand se hewige bespreking het altyd op niks uitgeloop nie.

Intussen het die draak, 'n gelukkige Boheem, op die turf gekuier, terwyl hy die sonsondergange geniet, het hy staaltjies vir die Seun vertel van voor die sondvloed en sy ou verse gepolitoer terwyl hy op nuwes gemediteer het.

Op 'n dag het die Seun, toe hy by die dorp ingestap het, alles wat 'n feestelike voorkoms gedra het gevind wat nie in die kalender was nie. Matte en vrolik-gekleurde goed is by die vensters uitgehang, die kerkklokke het luidrugtig geklap, die klein straatjie was besaai met blomme, en die hele bevolking het mekaar langs weerskante daarvan gestamp, gesels, gestoot en mekaar beveel om terug te staan. Die Seun het 'n vriend van sy eie ouderdom in die skare gesien en hom gegroet.

"Wat gaan aan?" het hy geroep. "Is dit die spelers, of bere, of 'n sirkus, of wat?"

"Dis reg," het sy vriend teruggegroet. "Hy kom."

"Wie kom?" het die Seun gevra, terwyl hy in die skare gestoot word.

"Wel, St. George, natuurlik," het sy vriend geantwoord. "Hy het van ons draak gehoor, en hy het gekom met opset om die dodelike dier dood te maak, en ons te bevry van sy verskriklike dwarsstuk. O my! sal dit nie 'n plesierigge geveg wees nie!"

Dit was inderdaad nuus! Die Seun het gevoel dat hy vir homself moet seker maak, en hy het hom tussen die bene van sy goedgeaarde ouderlinge ingewikkel en hulle heelyd misbruik vir hul ongemanierde gewoonte om te stoot. Toe hy eers in die voorste ry was, het hy asemloos die aankoms ingewag.

Aan die ver kant van die ry het die geluid van gejuig gekom. Volgende het die afgemete gestamp van 'n groot oorlogsperd sy hart vinniger laat klop, en toe het hy homself gevind dat hy saam met die res juig, terwyl St. George stadig in die straat op gestap het.

Die Seun se hart staan stil en hy haal asem met snik, die skoonheid en die grasia van die held was so ver bo enigiets wat hy nog gesien het. Sy gegroefde wapenrusting was met silwer ingelê en hy het 'n helm met sagte rooi pluime gedra. Hy het teuels getrek voor die klein herberg, en die dorpenaars het saamgedrom om hom te groet en dank en woordryke verklarings van al die verkeerde dinge en beswaar en onderdrukkings.

Die Seun het die ernstige sagte stem van die Heilige gehoor, wat hulle verseker het dat alles nou goed sal wees, en dat hy by hulle sal staan en sien hoe hulle geregtig sou word en hulle van hul vyand sal bevry; toe klim hy af en gaan deur die deur en die skare het hom agtervolg. Maar die Seun het so vinnig as wat hy kon teen die heuwel op gegaan, so vinnig as wat sy bene hom kon gedra het.

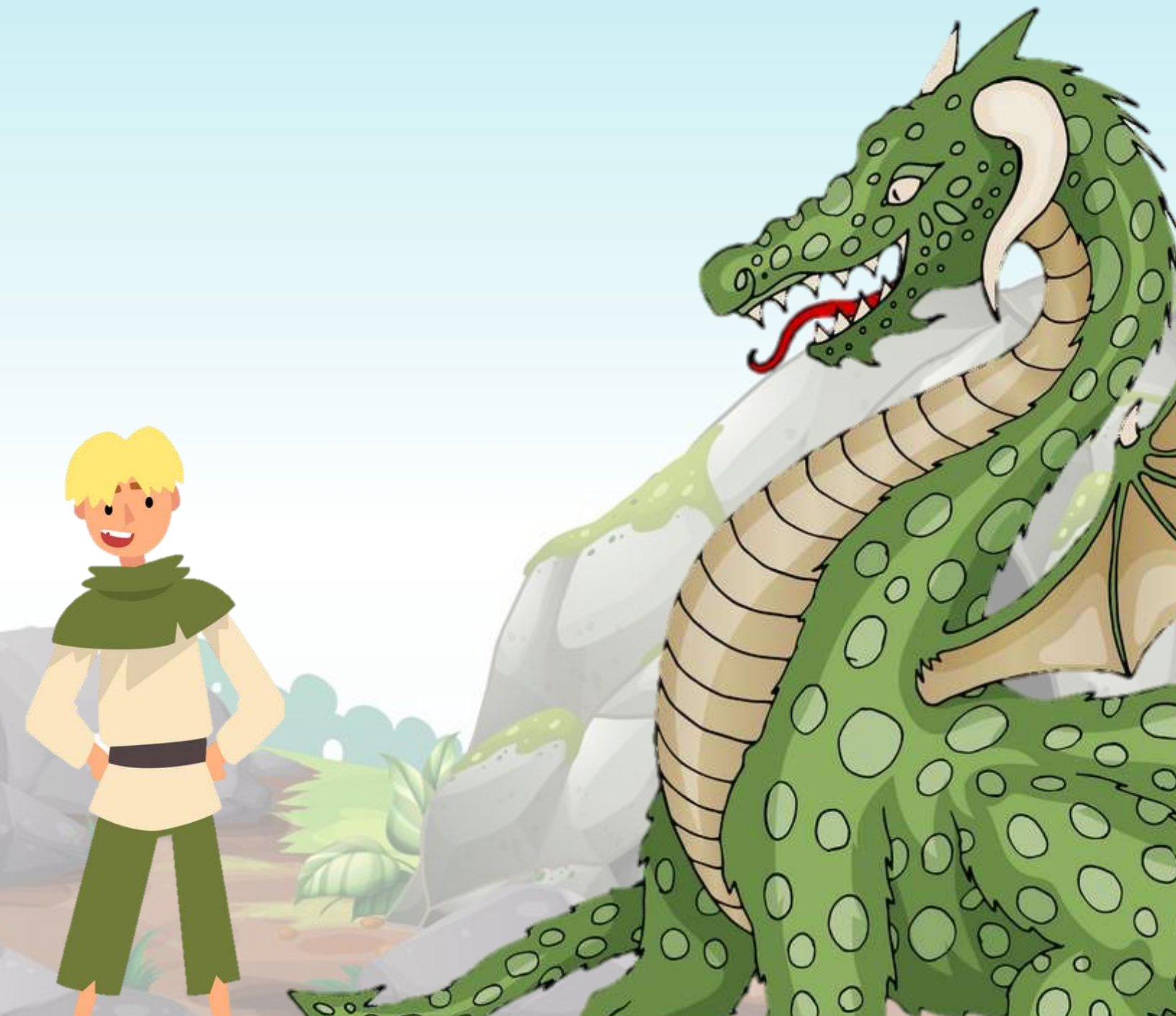
"Dit is alles op, draak!" het hy geskree toe hy binne die sig van die dier was. "Hy kom! Hy is nou hier! Jy sal jouself moet regmaak en uiteindelik iets doen!"

Die draak het sy skubbe gelek en dit gevryf met 'n bietjie huisflanel wat die seun se ma vir hom geleen het, totdat hy soos 'n groot smarag geskyn het.

"Moenie gewelddadig wees nie, Seun," het hy gesê sonder om rond te kyk. "Sit en haal jou asem, en probeer onthou dat die selfstandige naamwoord die werkwoord beheer, en dan sal jy dalk goed genoeg wees om vir my te sê wie kom?"

"Dis reg, vat dit rustig," het die Seun gesê. "Hoop jy sal half so asemrowend wees as ek klaar is met my nuus. Dis net St. George wat gekom het, dis al; hy het 'n halfuur gelede die dorp ingery. Natuurlik kan jy hom lek—'n aansienlik groot man soos jy!

Maar ek het gedink ek sal jou waarsku, want hy sal seker vroeg hier wees, en hy het die langste, boosaardigste spies wat jy nog ooit gesien het!" En die Seun het opgestaan en begin rondspring in pure vreugde oor die vooruitsig van die geveg.

"O arme, arme ek," het die draak gekreun; "dit is te verskriklik. Ek sal hom nie sien nie, en dit is 'n feit. Ek wil glad nie die kêrel ken nie. Ek is seker hy is nie gaaf nie. Jy moet vir hom sê om dadelik weg te gaan, asseblief. Sê vir hom hy kan vir my skryf as hy wil, maar ek kan hom nie 'n onderhoud gee nie. Ek sien niemand tans nie."

"En nou draak" het die Seun smekend gesê, "moenie eiewys en hardkoppig wees nie. Jy moet een of ander tyd teen hom veg, jy weet, want hy is St. George en jy is die draak. Beter kry dit oor, en dan kan ons aangaan met die klinkdig. En jy behoort ander mense ook 'n bietjie in ag te neem. As dit vir jou vaal was hier bo, dink hoe vaal dit vir my was!"

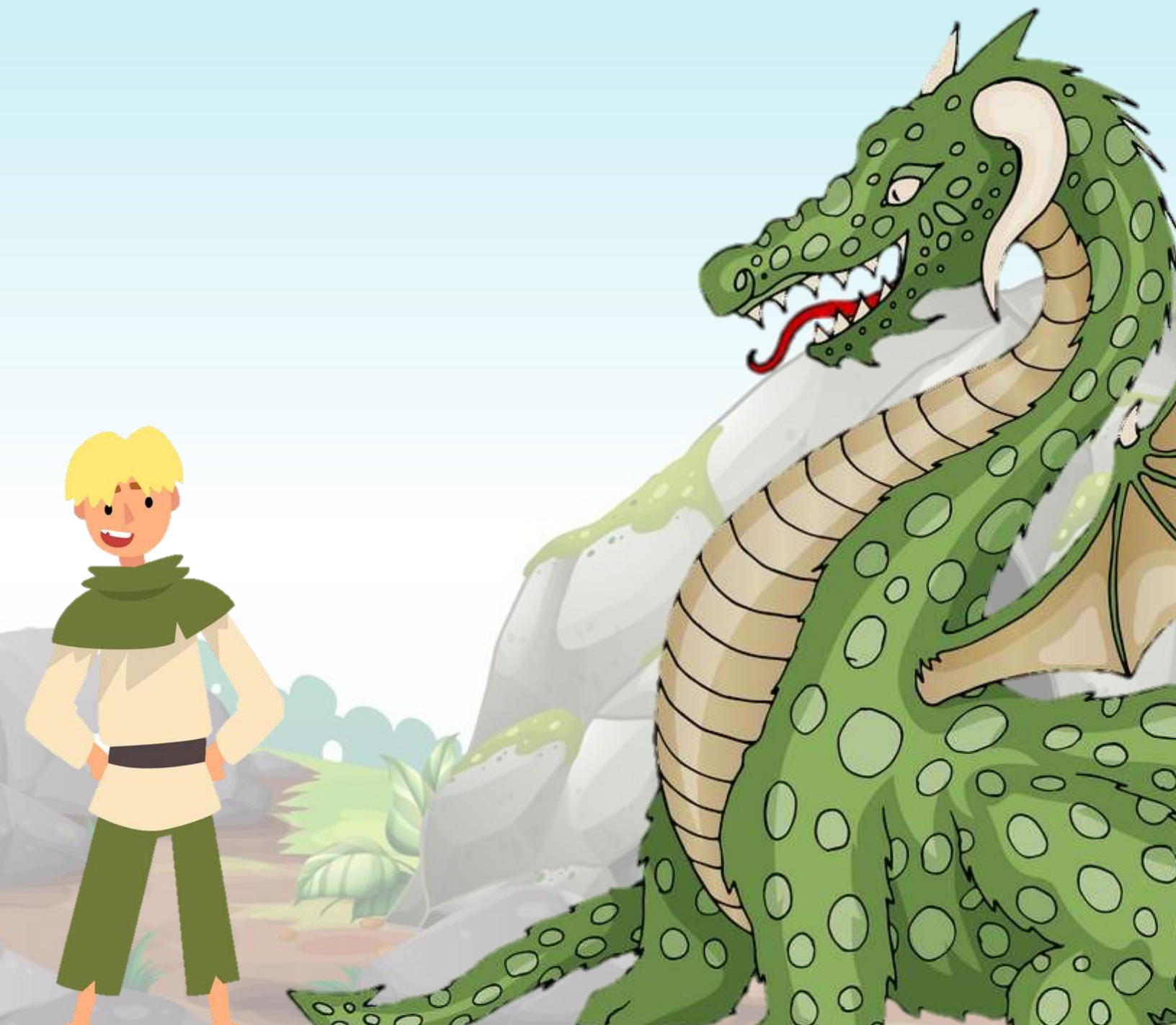

"My liewe mannetjie," het die draak plegtig gesê, "verstaan net eens vir altyd dat ek nie kan baklei nie en ek sal ook nie baklei nie. Ek het nog nooit in my lewe baklei nie, en ek gaan nie nou begin nie, net om vir jou 'n Romeinse vakansie te gee. In die ou dae het ek altyd die ander kêrels - die ernstige kêrels - al die bakleiery laat voer, en dit is ongetwyfeld hoekom ek die plesier het om nou hier te wees."

"Maar as jy nie baklei nie, sal hy jou kop afkap!" het die seun, ellendig gehyg oor die vooruitsig om sy geveg en sy vriend te verloor.

"Ag, ek dink nie so nie," het die draak op sy lui manier gesê. "Jy sal iets kan reël. Ek het alle vertroue in jou, jy is so 'n goeie bestuurder. Hardloop net af, daar is 'n liewe kêrel, en maak dit reg. Ek laat dit heeltemal oor aan jou."

Die Seun het sy pad terug na die dorp gemaak in 'n toestand van groot moedeloosheid. Eerstens, daar gaan geen bakleiery wees nie; daarna het sy dierbare en geëerde vriend, die draak, nie in so 'n heldhaftige lig opgedaag as wat hy sou wou nie; en laastens, of die draak in sy hart 'n held was of nie, dit het geen verskil gemaak nie, want St. George sou ongetwyfeld sy kop afsny.

"Reël dinge sowaar!" het hy bitterlik vir homself gesê "Die draak behandel die hele aangeleentheid asof dit 'n uitnodiging vir tee en kroket is." Die dorpenaars het huiswaarts beweeg terwyl hy in die straat verbygegaan het, almal was in die hoogste gees, en vrolik bespreek oor die wonderlike geveg wat voorlê.

Die Seun het sy pad na die herberg gevolg en by die hoofkamer ingegaan, waar St. George nou alleen gestaan het, en droom oor die kanse van die geveg, en die hartseer verhale van roof en die onreg wat so onlangs in sy simpatie ore uitgestort was.

"Mag ek inkom, St. George?" het die Seun beleefd gesê, terwyl hy by die deur stil staan. "Ek wil met Mnr. praat oor hierdie klein saak van die draak, as Mnr. nie teen hierdie tyd moeg daarvoor is nie."

"Ja, kom in. Seun," het die Heilige vriendelik gesê. "Nog 'n verhaal van ellende en verkeerd, ek vrees. Is dit dan 'n vriendelike ouer van wie die tiran jou beroof het? Of een of ander teer suster of broer? Wel, dit sal binnekort wraak geneem word daarop."

"Niks van die aard nie," het die Seun gesê. "Daar is iewers 'n misverstand, en ek wil dit regstel. Die feit is dat hy 'n goeie draak is."

"Presies," het St. George gesê en aangenaam geglimlag, "ek verstaan. 'n Goeie draak. Glo my, ek is nie in die minste spyt dat hy 'n teëstander is wat my staal waardig is nie, en geen swak voorbeeld van sy skadelike stam nie."

"Maar hy is nie 'n skadelike stam nie," het die Seun benoud uitgeroep. "Ag skat, o skat, hoe dom is mense as hulle 'n idee in hul koppe gekry het! Ek sê vir jou hy is 'n goeie draak, en 'n vriend van my, en hy vertel vir my die mooiste stories wat jy nog ooit gehoor het, alles oor ou tye en van toe hy nog klein was."

En hy was so vriendelik met my ma, en my ma sou enigiets vir hom doen. En my pa hou ook van hom, al hou my pa nie veel van kuns en poësie nie, en raak altyd aan die slaap as die draak oor styl begin praat. Maar die feit is, niemand kan help om van hom te hou as hulle hom eers leer ken nie. Hy is so aantreklik en so betroubaar, en so eenvoudig soos 'n kind!"

"Kom 'n bietjie nader," het St. George gesê. "Ek hou van 'n kêrel wat opstaan vir sy vriende, en ek is seker die draak het sy goeie punte, as hy 'n vriend soos jy het. Maar dit is nie die vraag nie.

Die hele aand luister ek, met hartseer en onuitspreeklike angs, na verhale van moord, diefstal en onreg; eerder te hoog kleurig, miskien, nie altyd heeltemal oortuigend nie, maar vorm hoofsaaklik 'n baie ernstige rol van misdaad.

Die geskiedenis leer ons dat die grootste skelms dikwels al die huislike deugde besit; en ek vrees dat jou gekultiveerde vriend, ten spyte van die eienskappe wat jou aansien (en tereg) gewen het, vinnig uitgeroei moet word."

"O, jy het al die garings ingeneem wat daardie kêrels jou vertel het," het die Seun ongeduldig gesê. "Wel, ons dorpenaars is die grootste storievertellers in die hele land. Dit is 'n bekende feite. Jy is 'n vreemdeling in hierdie dele, anders sou jy dit al gehoor het.

Al wat hulle wil hê, is 'n bakleiery. Hulle is die aakligste bedelaars om gevegte te begin—dit is vir hulle vleis en drank. Honde, bulle, drake—enigiets solank dit 'n geveg is.

Wel, op hierdie oomblik het hulle 'n arme onskuldige dasie in die stal hier agter. Hulle sou vandag 'n bietjie pret met hom gehad het, maar hulle spaar hom nou totdat jou klein affêre verby is.

En ek het geen twyfel dat hulle jou vertel het van watse held jy was, en hoe jy sekerlik sou wen, in die saak van reg en geregtigheid, ensovoorts; maar laat ek jou vertel, ek het nou net in die straat afgekom, en hulle het ses tot vier vrylik op die draak gewed!"

"Ses tot vier op die draak!" het St. George hartseer gemompel.
"Hierdie is 'n bose wêreld, en soms begin ek dink dat al die boosheid daarin nie heeltemal in die drake gebottel is nie.

En tog—mag hierdie listige dier jou nie mislei het met betrekking tot sy ware karakter nie, sodat jou goeie gerug oor hom as 'n dekmantel vir sy bose daade kan dien? Nee, daar mag nie op hierdie oomblik een of ander ongelukkige prinses in die donker grot in die doderyk wees nie?"

Die oomblik toe hy gepraat het, was St. George jammer oor wat hy gesê het, die seun het so opreg benoud gelyk.

"Ek verseker jou, St. George," het hy ernstig gesê, "daar is niks van die soort in die grot nie. Die draak is 'n regte meneer, elke duim van hom, en ek kan sê dat niemand meer geskok en bedroef sal wees as hy jou so hoor praat nie - daardie los manier oor sake waaroor hy baie sterk sienings het!"

"Wel, miskien was ek oorgelowig," het St. George gesê. "Miskien het ek die dier verkeerd beoordeel. Maar wat staan ons te doen? Hier is ek en die draak, amper van aangesig tot aangesig, elkeen veronderstel om na mekaar se bloed te soek. Ek sien geen uitweg daaruit nie. Wat presies stel jy voor? Kan jy nie op een of ander manier dinge reël nie?"

"Dis net wat die draak gesê het," het die Seun geantwoord, nogal beledig. "Regtig, soos julle twee blykbaar alles aan my oorlaat — ek veronderstel jy kan nie oorreed word om rustig weg te gaan nie, kan jy?"

"Dis onmoontlik, ek vrees," het die Heilige gesê. "Dis teen die reëls. Jy weet dit net so goed soos ek."

"Wel, dan, kyk hier," het die Seun gesê, "dit is nog vroeg - sal jy omgee om saam met my te stap en die draak te gaan sien en daaroor te praat? Dit is nie ver nie, en enige vriend van my sal baie welkom wees."

"Wel, dit is onreëlmatig," het St. George gesê, "maar dit lyk eintlik omtrent na die mees sinvolle ding om te doen."

Jy maak baie moeite op jou vriend se rekening," het hy goehartig bygevoeg toe hulle saam by die deur uit gegaan het. "Maar wees vrolik! Miskien hoef daar tog nie enige bakleiery te wees nie."

"O, maar ek hoop daar sal tog!" het die klein kêrel weemoedig geantwoord.

"Ek het 'n vriend gebring om jou te sien, draak," het die Seun nogals hard gesê.

Die draak het wakker geskrik. "Ek het net - eh - aan dinge gedink," het hy op sy eenvoudige manier gesê. "Baie bly om met u kennis te maak, meneer. Pragtige weer wat ons het!"

"Die is St. George," het die Seun kortaf gesê. "St. George, laat ek jou aan die draak voorstel.

Ons het opgedaag om dinge rustig oor te praat, draak, en laat ons nou, om goedheid, 'n bietjie reguit gesonde verstand hê, en tot 'n praktiese saak-agtige reëling kom, want ek is moeg vir sienings en teorieë van lewe en persoonlike neigings, en al daardie soort dinge.

Ek kan dalk byvoeg dat my ma vir my wag."

"So bly om jou te ontmoet, St. George," begin die draak taamlik senuweeagtig, "want jy was 'n wonderlike reisiger, so het ek gehoor, en ek was nog altyd eerder 'n tuisbly draak. Maar ek kan jou baie oudhede wys, daar is baie interessante kenmerke van ons platteland, as jy enige tyd hier stop—"

"Ek dink," het St. George op sy openhartige, aangename manier gesê, "dat ons regtig beter die raad van ons jong vriend hier moet neem en probeer om op 'n besigheidsbasis tot 'n begrip te kom oor hierdie klein saak van ons s'n. Dink jy nou nie die eenvoudigste plan sal tog wees om dit volgens die reëls uit te veg en die beste man te laat wen nie? Hulle wed op jou, dit kan ek vir jou sê, daar onder in die dorp, maar ek steur my nie daaraan nie!"

"O, ja, hulle doen, draak," sê die Seun verheug; "dit sal soveel moeite spaar!"

"My jong vriend, jy moet stil bly," het die draak ernstig gesê. "Glo my, St. George," het hy voortgegaan, "daar is niemand in die wêreld wat ek gouer sou verplig het as jy en hierdie jong heer hier nie. Maar die hele ding is snert, en konvensionaliteit, en populêre dikkop. Daar is absoluut niks om oor te baklei nie, van begin tot einde. En ek gaan in elk geval nie, so dit stel dit reg!"

"Maar gestel ek maak jou?" het St. George, nogal beledigend gesê.

"Jy kan nie," sê die draak triomfantelik. "Ek moet net in my grot ingaan en vir 'n rukkie aftree in die gat wat ek opgekom het. Jy sal gou hartlik siek word daarvan om buite te sit en wag dat ek uitkom en jou baklei. En sodra jy regtig weg is, wel, sal ek weer vrolik opkom, want ek sê vir jou eerlik, ek hou van hierdie plek, en ek gaan hier bly! "

St. George het 'n rukkie na die mooi landskap rondom hulle gestaar. "Maar hierdie sal 'n pragtige plek vir 'n bakleiery wees," het hy weer oortuigend begin. "

"Hierdie groot kaal rollende Downs vir die arena, en ek in my blink wapenrusting wat teen jou groot groen skubberige spoele opdaag! Dink watter prentjie dit sou maak!"

"Nou probeer jy my deur my artistieke sensitiwiteite kry," het die draak gesê. "Maar dit sal nie werk nie. Maar sou dit nie 'n baie mooi prentjie maak nie, soos jy gesê het," het hy bygevoeg en 'n bietjie gewankel.

"Dit lyk asof ons nogal nader aan besigheid kom," het die seuntjie in gestel. "Jy moet dit tog sien, draak, dat daar 'n geveg van een of ander aard moet wees, want jy kan nie in daardie vuil ou gat weer wil afgaan en daar bly tot wie weet wanneer."

"Dit kan dalk gereël word," het St. George ingedagte gesê. "Ek moet jou natuurlik iewers met my spies raak, maar ek is nie van plan om jou baie seer te maak nie. Daar is so baie plekke aan jou daar moet iewers 'n paar spaarplekke wees. Hier, byvoorbeeld, net agter jou voorbeen. Dit kan jou nie veel seermaak nie, net daar!"

"Nou kielie jy, George," het die draak moedeloos gesê. "Nee, daardie plek sal glad nie deug nie. Selfs as dit nie seergemaak het nie, en ek is seker dit sou, vreeslik, - dit sou my laat lag, en dit sou alles bederf."

"Kom ons probeer dan iewers anders," het St. George geduldig gesê. "Onder jou nek, byvoorbeeld, - al hierdie voue van dik vel, - as ek jou daar gegooi het met die spies, sou jy nooit eers geweet het dat ek dit gedoen het nie!"

"Ja, maar is jy seker jy kan die regte plek raak gooi?" het die draak benoud gevra.

"Natuurlik is ek," het St. George met selfvertroue gesê. "laat dit net aan my oor!"

"Dis net omdat ek dit aan jou moet oorlaat dat ek vra," het die draak taamlik wrewelig geantwoord.

"Jy sal ongetwyfeld diep spyt wees oor enige fout wat jy in die haas van die oomblik kan maak; maar jy sal nie so half so spyt wees as wat ek sal wees nie! Ek veronderstel egter ons moet iemand vertrou terwyl ons deur die lewe gaan, en jou plan lyk oor die algemeen so goed soos enige ander."

"Kyk hier, draak," het die Seuntjie hom in die rede geval, effens jaloers namens sy vriend, wat blykbaar die ergste van die ooreenkoms kry: "Ek sien nie mooi waar jy inkom nie!"

Daar moet blykbaar baklei word, en jy moet 'n harde hou kry; en wat ek wil weet is, wat gaan jy daaruit kry?"

"St. George," het die draak gesê, "sê net asseblief vir hom, wat sal gebeur nadat ek in die dodelike geveg oorwin is?"

"Wel, volgens die reëls neem ek jou in triomf en lei jou na die markplein of wie ook al daarop antwoord," het St. George gesê.

"Presies," het die draak gesê. "En dan —"

"En dan sal daar geskree en toesprake en dinge wees," het St. George voortgegaan. "En ek sal verduidelik dat jy herskep is, en sal die dwaling van jou weë sien, ensovoorts."

"Ja en," het die draak sê. "En dan —?"

"O, en dan -" het St. George gesê, "wel, en dan sal daar die gewone feesmaaltyd wees, neem ek aan."

"Presies," sê die draak; "en dis waar ek inkom. Kyk hier," hy het voortgegaan en die Seun aangespreek, "ek is doodverveeld hier bo, en niemand waardeer my regtig nie. Ek gaan die samelewing in, ek is dankbaar, vir die vriendelike hulp van ons vriend hier, wat so baie moeite doen op my rekening; en jy sal vind dat ek al die eienskappe het om my te bekoor by mense wat vermaak! So nou is dit alles afgehandel, en as jy nie omgee nie - ek is 'n outydse kêrel - wil jy jou nie uitwys nie, maar—"

"Onthou, jy sal jou regte deel van die geveg moet doen, draak!"
het St. George gesê, terwyl hy die wenk geneem het en
opgestaan het om te gaan; "Ek bedoel te kere gaan en vuur uit
blaas, ensovoorts!"

"Ek kan reg te kere gaan," het die draak met selfvertroue
geantwoord; "Wat die asemhaling van vuur betref, is dit
verbasend hoe maklik 'n mens uit oefening kom; maar ek sal die
beste doen wat ek kan. Goeie nag!"

Hulle het van die heuwel afgekom en was amper weer terug in die dorpie, toe St. George kort stilhou, "ek het geweet ek het iets vergeet," het hy gesê. "Daar behoort 'n prinses te wees. Paniekerig en vasgeketting aan 'n rots, en al daardie soort dinge. Seun, kan jy nie 'n prinses reël nie?"

Die Seun was in die middel van 'n geweldige gaap. "Ek is doodmoeg," het hy gekerm, "en ek kan nie 'n Prinses reël, of enigiets hierdie tyd van die nag nie. En my ma wag vir my, en hou op om my te vra om nog goed te reël tot môre!"

Die volgende oggend het die mense op 'n redelike vroeë uur na die Downs begin stroom, in hul Sondagklere en met mandjies met bottelnek wat uit steek, almal het daarop gemik om goeie plekke vir die geveg te verseker. Dit was nie juis 'n eenvoudige saak nie, want dit was natuurlik heel moontlik dat die draak sou wen, en in daardie geval het selfs diegene wat hul geld op hom gesit het, gevoel dat hulle kan skaars verwag dat hy sy ondersteuners op 'n ander voet as die res sal hanteer.

Plekke is dus met omsigtigheid gekies en met die oog op 'n spoedige terugtog in geval van nood; en die voorste ry was meestal saamgestel uit seuns wat uit ouerlike beheer ontsnap het en nou op die gras uitgesprei en rondgerol het, ongeag die skril dreigemente en waarskuwings wat hul angstige moeders agter hulle uitgespreek het.

Die Seun het 'n goeie voorste plek verseker, baie naby aan die grot, en was so angstig soos 'n verhoogbestuurder op sy eerste vertoning. Kan daar op die draak staatgemaak word? Hy kan dalk van plan verander en die hele opvoering onsin stem; of anders, aangesien die saak so haastig beplan was, sonder eers 'n repetisie, kan hy te senuweeagtig wees om op te daag.

Die Seun het nou na die grot gekyk, maar dit het geen teken van lewe of besetting getoon nie. Kon die draak 'n maanlig-passtuk gemaak het?

Die hoër dele van die grond was nou swart van
besienswaardighede, en tans het 'n geluid van gejuig en 'n waai
van sakdoeke vertel dat iets vir hulle sigbaar was wat die Seun,
ver op na die draak-punt van die lyn soos hy was, tog nie kon sien
nie.

Nog 'n minuut en St. George se rooi pluime het die heuwel bo-op
oorgetrek, terwyl die Heilige stadig op die groot vlak ruimte gery
het wat tot by die grimmige voorkant van die grot gestrek het. Hy
lyk baie mooi en dapper, op sy lang oorlogspierd, sy silwer wapen
toerusting wat in die son skyn. Hy hou homself in toom en bly
roerloos. Die toue toeskouers het 'n bietjie senuweeagtig begin
terug tree; en selfs die seuns voor het opgehou om mekaar se
hare te trek en mekaar te boei, en hopen vorentoe geleun.

"Nou toe, draak!" het die Seun ongeduldig gemompel en het gevroetel waar hy gesit het. Hy hoef homself nie te bekommer nie, as hy maar net geweet het.

Die dramatiese moontlikhede van die ding het die draak geweldig geprikkel, en hy was van vroeg af op, en het met soveel hartlikheid voorberei vir sy eerste openbare verskyning asof die jare agteruit geloop het, en hy was weer 'n klein draak wat saam met sy susters op die vloer van hul ma se grot gespeel het, met die speletjie van heiliges-en-drake, waarin die draak sekerlik sou wen.

'n Lae gemompel, gemeng met snorke, het hom nou laat hoor; hy styg tot 'n bulderende gebrul wat gelyk het of dit die vlaktes gevul het. Toe verberg 'n rookwolk die voor kant van die grot, en daaruit het die draak self, blink, smarag groen, manjifiek, pragtig voortgespring; en almal het gesê: "Oo oo-oo!" asof hy 'n magtige vuurpyl was!

Sy skubbe het geglinster, sy lang stekerige stert het aan sy sye vasgehak, sy kloue het die turf opgeskeur en dit hoog oor sy rug laat vlieg, en rook en vuur het onophoudelik uit sy kwaai neusgate gespuut. "O, welgedaan, draak!" het die Seun opgewonde uit geroep. "Nie gedink hy het dit in hom nie!" het hy vir homself gesê.

St. George het sy swaard laat sak, sy kop gebuig, sy hakke in sy perd se sye ingegrawe en na die draak gejaag. Die draak het aangestorm met 'n brul en 'n gil, - 'n groot groen warrelende kombinasie van draai en brul en gekletterde kake en spykers en vuur.

"Jy het gemis!" het die skare geskree. Daar was 'n oomblik se versperring van goue wapen toerusting en blougroen draaie, en 'n stekelrige stert, en dan die groot perd, in vlieënde vaart, wat die Heilige gedra het, sy spies het hoog in die lug geswaai, amper tot by die grot se ingang.

Die draak gaan sit en blaf kwaai, terwyl St. George met moeite sy perd in posisie trek.

"Einde van die Eerste Rondte!" het die Seun gedink. "Hoe goed hulle dit reggekry het! Maar ek hoop die Heilige gaan nie opgewonde raak nie. Ek kan die draak vertrou. Wat 'n trou toneelspeler is die kêrel nie!"

St. George het uiteindelik die oorhand op sy perd om koers te laat hou, en het om hom gekyk terwyl hy sy voorkop af geevee het. Toe hy die seun sien, het hy geglimlag en geknik en drie vingers vir 'n oomblik opgehou.

"Dit lyk as of dit alles beplan was," het die seun vir homself gesê. Wens dit kon bietjie langer gehou het. Wat ook al daardie ou dwaas van 'n draak beplan?"

Die draak het 'n rustyd gebruik om 'n opdraende vertoning te lewer tot voordeel van die skare. Oprit, dit moet verduidelik word, dit bestaan daarin om in 'n wye sirkel om en om te hardloop, en stuur golwe en rimpelings van beweging oor die hele lengte van jou ruggraat, van die punt van jou ore tot die punt van jou lang stert. Wanneer jy met blou skubbe bedek is, is die effek besonder aangenaam; en die Seun onthou die draak se onlangse wens om 'n sosiale sukses te word.

St. George het nou sy leisels bymekaargemaak en vorentoe begin beweeg, die punt van sy spies laat sak en homself stewig in die saal laat sit.

"Dis tyd!" het almal opgewonde geskree; en die draak, wat sy opdraande verlaat het, het regop gesit en met groot lomp grense van die een kant na die ander begin spring, en het gehuil soos 'n Rooi Indiaan. Dit het natuurlik die perd ontsteld, wat gewelddadig uitgeswaai het, die Heilige homself het net-net aan die maanhare gegryp; terwyl hulle verby die draak geskiet het, dit het 'n bouse klap op die perd se stert gelever wat die arme dier ver oor die Downs laat vlieg het, en die taal van die Heilige, wat 'n stiebeuel verloor het, was gelukkig onhoorbaar vir die algemene vergadering.

Tweede Ronte het hoorbare bewyse van vriendelike gevoel teenoor die draak opgeroep. Die toeskouers was nie traag om 'n vegter te waardeer wat so goed kon vashou en duidelik goeie sport wou wys nie; en baie bemoedigende opmerkings het die ore van ons vriend bereik terwyl hy trots heen en weer geloop het en sy bors uitgestoot het, met sy stert bo in die lug, hy het sy nuwe gewildheid geweldig geniet.

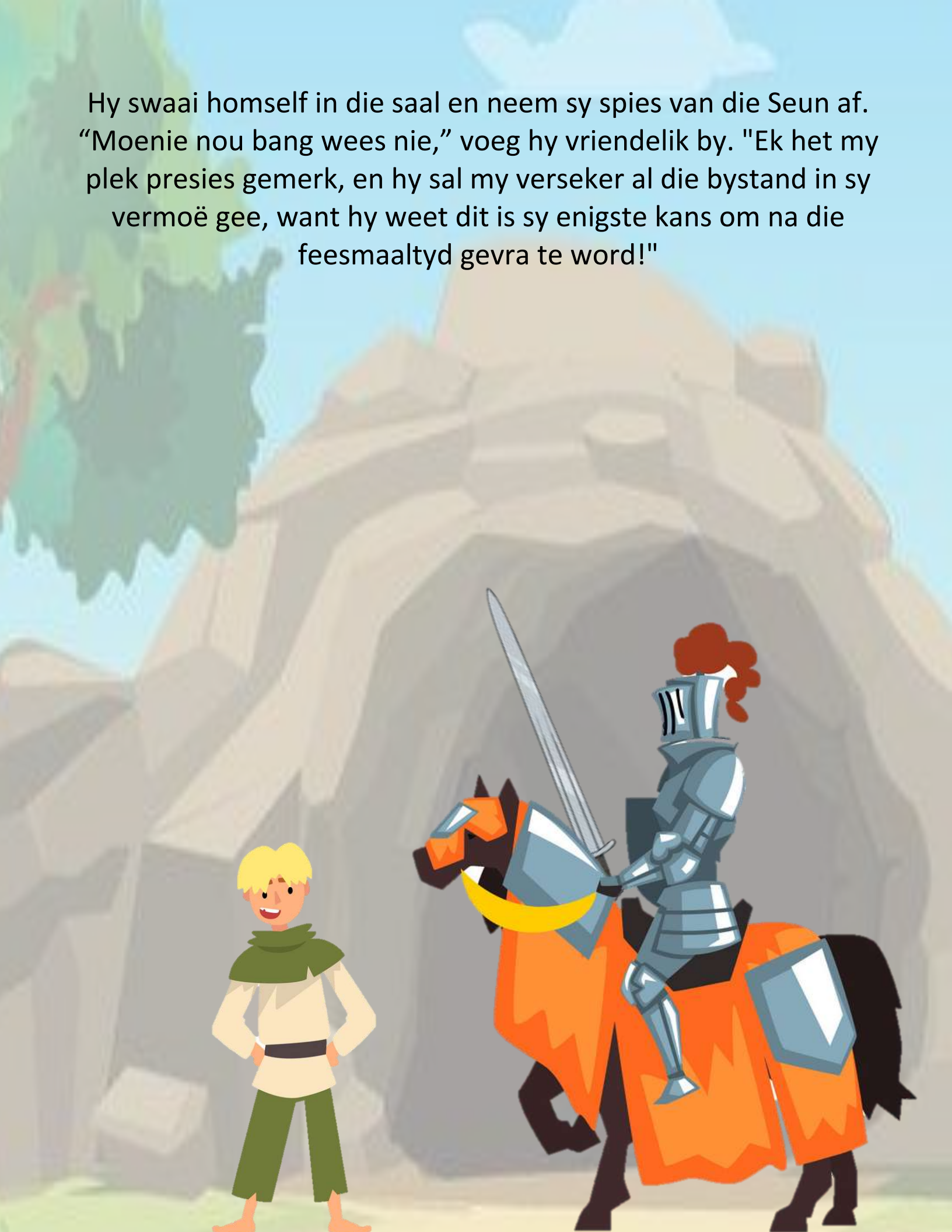
St. George het afgeklim en was besig om sy gordels styf te trek en sy perd vertel, met nogal 'n Oosterse vloei van beeldspraak, hom presies vertel wat hy van hom gedink het, en sy verhouding en sy optrede by die huidige geleentheid; so die Seun het sy pad afgegaan na die Heilige by einde van die lyn, en het sy spies vir hom gehou.

"Dit was 'n jolige geveg, St. George!" het hy met 'n sug gesê. "Kan jy dit nie 'n bietjie langer laat hou nie?"

"Wel, ek dink ek beter nie," het die Heilige geantwoord. "Die feit is, jou eenvoudige ou vriend raak verwaand, nou het hulle hom begin aanmoedig, en hy sal alles van die reëling vergeet en begin om die dwaas te speel, en daar is nie te sê waar hy sal stop nie. Ek sal hom in hierdie rondte klaarmaak."

Hy swaai homself in die saal en neem sy spies van die Seun af.
"Moenie nou bang wees nie," voeg hy vriendelik by. "Ek het my
plek presies gemerk, en hy sal my verseker al die bystand in sy
vermoë gee, want hy weet dit is sy enigste kans om na die
feesmaaltyd gevra te word!"

St. George het nou sy swaard verkort en die kolf goed onder sy arm gebring; en, in plaas daarvan om soos voorheen te galop, draf hy slim na die draak, wat by sy nadering gebuk gegaan het, sy stert swaai totdat dit in die lug kraak soos 'n groot kar-sweep.

Die Heilige het gedraai toe hy sy teenstander nader en versigtig om hom gesirkel, terwyl hy sy oog op die spaarplek hou; terwyl die draak, wat soortgelyke taktiek aangeneem het, met omsigtigheid om dieselfde sirkel gestap het, af en toe met sy kop 'n fout maak. So het die twee gespook vir 'n opening, terwyl die toeskouers 'n asemlose stilte gehandhaaf het.

Dit het alles so eg gelyk dat die Seun asemloos ingehardloop
het, met die hoop dat die liewe ou draak nie regtig
seergekry het nie. Toe hy naderkom, het die draak een groot
ooglid gelig, plegtig sy oog geknip en weer inmekaargesak.

Hy is aan die nek teen die aarde vasgehou, maar die Heilige
het hom op die ooreengekome plek geslaan, en dit het nie
eers gelyk of dit gekielie het nie.

"Gaan jy nie sy kop af sny nie, meester?" vra een van die applousende skare. Hy het die draak gesteun en natuurlik 'n klein seer gevoel.

"Wel, ek dink, nie vandag nie" het St. George aangenaam geantwoord. "Jy sien, dit kan enige tyd gedoen word. Daar is glad nie haas nie. Ek dink ons sal almal eers na die dorp toe gaan, en 'n bietjie verversings eet, en dan sal ek 'n goeie praatjie met hom hê, en jy sal vind hy sal 'n heel ander draak wees!"

By daardie towerwoord verversing het die hele skare in optog gevorm en stilweg die sein gewag om te begin. Die tyd vir gesels en gejuig en weddenskap was verby, die uur vir aksie het aangebreek.

St. George, het die draak vrygelaat, hy het opgestaan en homself af geskud en het met sy oog oor sy spykers en skubbe en dinge gegooi om te sien dat hulle alles in orde was.

Toe klim die Heilige op die perd en lei die optog uit, die draak volg beskeie in die geselskap van die Seun, terwyl die dorstige toeskouers met 'n respekvolle tussenpouse agterbly.

Daar was groot bedryf toe hulle weer by die dorp afgekom het en voor die herberg gevorm het. Na verversing het St. George 'n toespraak gehou waarin hy sy gehoor meegedeel het dat hy hul verskriklike plaag uit die weg geruim het, teen 'n groot mate van moeite en ongerief vir homself, en nou moes hulle nie rondgaan om te mompel en te dink wat hulle klagte het nie, want hulle het nie.

En hulle moet nie so lief wees vir bakleiery nie, want volgende keer sal hulle dalk self die bakleiery moet doen, wat glad nie dieselfde sal wees nie.

En daar was 'n sekere plaag in die herbergstalle wat dadelik vrygelaat moes word, en hy sal dit self kom doen. Toe sê hy vir hulle dat die draak oor dinge gedink het, en gesien het dat daar twee kante aan elke vraag is, en hy gaan dit nie meer doen nie, en as hulle goed is, sou hy miskien bly en hom self hier vestig.

So hulle moet vriende maak, en nie bevooroordeel wees nie,
en dink hulle weet alles van wat daar te wete is nie, want hulle
weet nie, nie naastenby nie.

En hy het hulle gewaarsku teen die sonde van romanse, en om
stories op te dink en te dink dat ander mense dit sou glo net
omdat hulle aanneemlik en hoogkleurig was.

Toe gaan sit hy, te midde van baie berouvolle gejuig, en die
draak stamp die Seun in die ribbes en fluister dat hy dit nie self
beter kon doen nie. Toe het almal weg gegaan om gereed te
maak vir die feesmaal.

‘n Feesmaaltyd is altyd ‘n aangename ding, wat hoofsaaklik bestaan, soos hulle doen, uit eet en drink; maar die besondere lekker ding van 'n feesmaaltyd is, dat dit kom wanneer iets verby is, en daar is niks meer om oor bekommerd te wees nie, en môre lyk ver weg.

St. George was bly, want daar was 'n bakleiery en hy het nie nodig gehad om niemand dood te maak nie; want hy het nie regtig daarvan gehou om iemand dood te maak nie, al moes hy dit oor die algemeen doen. Die draak was gelukkig omdat daar 'n bakleiery was, en so ver van seergekry het hy gewildheid en 'n vaste voet in die samelewing gewen.

Die Seun was gelukkig omdat daar 'n bakleiery was, en ten spyte daarvan was al sy twee vriende op die beste voet. En al die ander was gelukkig omdat daar 'n bakleiery was, en—wel, hulle het geen ander redes vir hul geluk nodig gehad nie.

Die draak het hom ingespan om die regte ding vir almal te sê, en die lewe en siel van die aand bewys; terwyl die Heilige en die Seun, soos hulle toekyk, gevoel het dat hulle net by 'n fees bystaan waarvan die eer en die heerlikheid geheel en al die draak s'n was.

Maar hulle het nie daaraan gesteur nie, aangesien hulle goeie kêrels was, en die draak was nie in die minste trots of vergeetagtig nie.

Inteendeel, elke tien minute of wat leun hy oor na die Seun en sê indrukwekkend: "Kyk hier! jy sal my dan huis toe sien, nie waar nie?" En die Seun het altyd geknik, al het hy sy ma belowe om nie laat uit te wees nie.

Uiteindelik was die feesmaaltyd verby, die gaste het weggeval met baie goeie nagte en gelukwense en uitnodigings, en die draak, wat die laaste van hulle van die perseel af gesien het, het in die straat uitgekom, gevolg deur die Seun, en sy voorkop afgegee, gesug en na die sterre gekyk. "Dit was 'n Vrolike nag!" het hy gemompel. Vrolike sterre! vrolike klein plaas hierdie! Ek dink ek sal net hier stop.

Ek is nie lus om enige walglike heuwels te klim nie. Seun het belowe om my huis toe te neem. Seun beter dit dan doen! Geen verantwoordelikheid van my kant af nie. Die verantwoordelikheid is alles die seuntjie s'n!" En hy het sy ken op sy breë bors gesak en hy het rustig gesluimer.

"O, staan op, draak," het die Seun jammerlik geroep. "Jy weet my ma sit en wag vir my, en ek is so moeg, en jy het my laat belowe om jou by die huis te sien, en ek het nooit geweet wat dit beteken of ek dit sou gedoen het nie!" En die Seun gaan staan in die pad langs die slapende draak en huil.

Die deur agter hulle het oopgegaan, 'n stroom lig het die pad verlig, en St. George, wat uitgekom het vir 'n wandeling in die koel naglug, het die twee figure gesien wat daar gesit het - die groot roerlose draak en die betraande kleintjie Seuntjie.

"Wat is fout, Seun?" het hy vriendelik gevra en stap na sy kant.

"O, dit is hierdie groot lubberende vark van 'n draak!" het die Seun gesnik. "Eers laat hy my belowe om hom by die huis te vat, en dan sê hy ek beter dit doen, en dan gaan slaap hy!"

Kan net sowel probeer om 'n hooiberghuis te sien! En ek is so moeg, en my ma—" hier het hy weer in trane uit gebreek.

"Moet dit nie nou aanvat nie," het St. George gesê. "Ek sal by jou staan, en ons sal hom albei huis toe neem. Word wakker, draak!" het hy in 'n skerp stem gesê en skud die dier aan die elmboog.

Die draak het slaperig op gekyk. "Wat 'n nag, George!" het hy gemompel; "wat 'n —"

"Kyk nou hier, draak," het die Heilige ferm gesê. "Hier is hierdie kêrel wat wag om jou by die huis te neem, en jy weet hy moes al twee ure terug in die bed gewees het, en wat sy ma gaan sê, weet ek nie, en enigiemand behalwe 'n selfsugtige vark sou hom lankal al gaan laat slaap het—"

"En hy sal gaan slaap!" het die draak uit geroep en begin op staan.
"Arme klein vent, hy hou daarvan om op hierdie uur van die aand nog waker te wees! Dit is 'n skande, dis wat dit is, en ek dink nie, St. George, jy was baie bedagsaam nie - maar kom dadelik saam, en laat ons nie meer stry of besluiteloos wees nie. Gee vir my jou hand, Seun - dankie, George, 'n arm teen die heuwel op is net wat ek wou hê!"

So, het hulle arm-in-arm die heuwel op gegaan, die Heilige, die Draak en die Seun. Die ligte in die dorpie het begin uitgaan; maar daar was sterre, en 'n laat maan, terwyl hulle saam na die Downs geklim het. En toe hulle die laaste draai neem en uit die oog verdwyn, is grepe van 'n ou liedjie terug gedra op die nagwind. Ek kan nie seker wees wie van hulle gesing het nie, maar ek dink dit was die Draak!

Die Einde

"Hier is ons by jou hek," het die man skielik gesê en sit sy hand daarop. "Goeie nag. Sny skerp saam, of jy sal dit vang!"

Kan dit regtig ons eie hek wees? Ja, dit was, seker genoeg, met die bekende merke op sy onderste staaf wat deur ons voete gemaak was toe ons daaraan geswaai het.

"O, maar wag 'n bietjie!" het Charlotte uit geroep. "Ek wil 'n hoop dinge weet. Het die draak regtig hom self vestigting gevind? En het —"

"Daar is nie meer van daardie storie nie," het die man vriendelik maar ferm gesê. "Ten minste, nie vanaand nie. Gaan nou in! Totsiens! "

"Wonder of dit alles waar is?" het Charlotte gesê, terwyl hulle die paadjie haastig opstap. "Dit klink baie soos nonsens, in van die dele!"

"Miskien is dit alles waar" het ek bemoedigend geantwoord.

Charlotte het soos 'n haas uit die koue en die donker in geskiet; maar ek het 'n oomblik in die stil, ysige lug vertoef vir 'n terugblik op die stil wit wêreld daarbuite, voordat ek dit vir die land van vuurlig en kussings en lag verander het. Dit was die dag vir kooroefening, en die Kerssangtyd wat op hande gelê het, en 'n laat lid het in die pad huiswaarts gery terwyl hy gesing het: —

Die sanger het teruggetrek, die liedjie het gestop. Maar ek het gewonder, met my hand op die deurgrendel, of dit die lied was, of iets soort gelyks, wat die draak sing terwyl hy tevrede teen die heuwel opgaan.

